

תהתעלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

על כנ"א לעשות חשבון צדק בגפשו:
מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה?...

ראו עמוד 9

ערב שבת קודש פ' ואתחנן
ה' תהא שנת סגולה

שלכ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

אמת'ע שכר דארף האבן אן ערך צו דער עבודה אויף וועלכע מ'צאלט דעם שכר. ביז אז דאס דארף זיין נאכמער ווי דער ווערט פון דער עבודה אליין (ווי דאס איז בנוגע צו דעם שכר גשמי וואס א בעה"ב צאלט זיין ארבעטער¹⁰, דארף דאס זיין ניט כלוין לויט דער האר צורעניע און ניט פון דעם פועל, און נאר אויף זיינע צרכים בשעת העבודה, נאר א סך מערצאן דערפון, במקרי ער זאל קענען מפרנס זיין בני ביתו וכוונתו¹¹. ועאכר"כ בנוגע צו א פועל א איד - כדברי המשנה¹¹: אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהן שהן בני אברהם יצחק ויעקב].

לויט דעם שטעלט זיך א שטודיעמדיקע קשיא: יעדער ענין של שכר - גשמי אדער רוחני [כולל די אלע יעודים בפרשתנו און אין אנדערע פרשיות בתורה] - איז אינגאנצן ניט בערך צו קיום התורה ומצוותיה (חכמתו רצונו של הקב"ה¹²), און דעם "נחת רוח לפני"¹³ וואס דאס איז גורם, וכמאחז"ל (אין דער משנה פון היינטיקן פרק¹⁴) "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", אפילו א שעה אחת פון תשובה ומעשים טובים איז "יפה" פאר "כל חיי העולם הבא", עאכר"כ א תשובה פון שעות און ריבוי תשובה ומעשים טובים. קומט דאך אויס לכאורה, אז דערמיט וואס וואס דער אויבערשטער גיט אידן שער, אפילו דער שכר פון "עולם הבא"¹⁵, "שכרו בעקב אני נותן לכם" (למחר לקבל שכרם), עאכר"כ דער שכר פון די יעודים גשמיים בעולם הזה - ווערט זיך ניט אפגעצאלט דער (פולער) שכר פאר זייער קיום המצוות, ווארום דער שכר קומט ניט צו די געוואלדיקע מעלה פון מקיים זיין א מצוה של הקב"ה -- איז וואס פאר א שכר אסאך קען מען ארײַן דעם אפצאלן?!

3 דבר מלכות

"ואתחנן" של משה שבדונו / משיחת ש"פ דברים ה'תנ"א

9 זמן הגאולה

מה עשה לקירוב הגאולה?... / פרשת השבוע באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

לימוד בעשרה בעניני הגאולה / הוראות למעשה בפועל

12 וילחום מלחמת ה' - וינצחו! - פרסום ראשון בלה"ק

מיישבים גוים בא"י בכספי תרומות שנאספו ב"כל נדרי" / שיחה בענין שלמות העם

14 כת"ק - פרסום ראשון

אלוי הוא נושא את נפשו / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ עקב ה'תשמ"ט

מערכת "יחי המלך"

במשורת: "פסטה משיח" שעניי "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות ר"ק אד"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "יחילי בית דוד", ישבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 778-6670 (718) טלפון: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)
 סניף ארץ הקודש: שיבל האמותה 9/1, קרית-שמואל; מוקדי: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh@television.net.il • אינטרנט: http://www.moshaich.net/blind

מופץ לשלוחים בארץ ובעולם על ידי ר' חיים ונר

לע"ג אמו מרת רחל בת ר' אברהם ליפא ורי"ל, נפטרה ביום ד' סיון ה'תשנ"ט. תנצבה.

”וַאֲתַחֲנֶנְךָ שֶׁל מִשְׁדֵּה שֶׁבִדְוֹרָנוּ”

רועה ישראל אמיתי, ורבי אמיתי, מלמד תורה לישראל אמיתי – איני יוצא מהגלות בהשאירו שם את תלמידי • מובן ופשוט שתפלתו של משה קיימת כל הזמן בתוקף ובודאי אף תקוים • מבלי הבט על התפלות ובקשות שהיו עד עתה, צריכים עוד פעם ושוב להתפלל ולבקש מהקב"ה "עד מחי" • זמן זה ומקום זה ה"ה זמן ומקום הכי מסוגלים לביאת משיח צדקנו • הדבר היחידי שעליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד עקרה, עם עוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מחי"?

משיחות ש"פ דברים, חזון (ת"ב נדחה), יו"ד וי"א אב, ה'תשנ"א – מוגה חתום מאירית

א. . . ויש לומר, שהענין דגילוי המשיח בתשעה באב (במנחה), וכפי שהוא קשור עם העבודה בארץ ישראל – מודגש יותר בפרשה שקורין בתפילת מנחה של שבת תשעה באב (שבת חזון), פ' ואתחנן:

וּבְפִרְיֵי שְׂמֵשֶׁה הַתְּפִלָּה עַל זֶה תִּקְטִי' (כמנוח "ואתחנן") תפלות.⁶
 אילו זכו היתה תפלת משה מתקיימת בשעתו, והוא ה' מנכיס את בנ"י לארץ ישראל, ובונה את בית המקדש, ואז ה' זה בית בעוזי, בגאולה הצניחה – האלאה שלומת, כמבואר בספרים⁷.

מפני סיבות שונות הרי תפלת משה **בשעתה לא נתקיימה** בפועל בעוה"ז הגשמי

(1) תניא רפ"ז, וב"מ.
 (2) ראה ר"ק לתלים יט, ה' וטו'.
 (3) לשון חז"ל – פסחים קח, א' וב"מ.
 (4) תתחמא וידא יט. וראה שבת נט, ב.
 (5) מסכת טו, ס"ע"א.

אליו הווא נושא את נפשו

בקשר עם שבת זו פ' ואתחנן ועם פ' עקב שמתחילים לקרוא בתפלת מנחה לשבת זו, מובא בזה צילום נודר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ עקב, ח"י מנחם אב ה'תשמ"ט בנוגע לשכר המצוות (נדפס בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 642)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

אמת'ע שכר דארף האבן אן ערד צו דער עבודה אויף וועלכע מי'צאלט דעם שכר. ביז דאָס דארף זיין נאָכמען ווי די ווערט פון דער השתדלות ועבודת הפועל אליו [ווי ניש בלויז אז דער בעה"ב באַזאָרגט דעם פועל, און זיכער ניש נאָר אויף זיינע צרכים בשעת העבודה, נאָר אַ סך מען דערפון ווייל אלוי נושא את נפשו"], ער זאָל קענען מפרנס זיין אויף בני ביתו. וועאכ"כ בנוגע צו א פועל אַ איד – כדברי המשנה: אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עממן שהן בני אברהם יצחק ויעקב].

לויט דעם שטעלט זיך א קשיא: יעדער ענין של שכר – גשמי אָדער רוחני [כולל די יעודים בפרשתו און אין אנדערע פרשיות בתורה] – איז ניש בערך צו קיום התורה ומצוות' (הכמות ורצונו של הקב"ה), און דעם 'נחת רוח לפני' וואָס דאָס בריינגט, וכמחז"ל (אין דער משנה פון היינטיקן פרק) 'יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא', אפילו נאָר אַ שעה אחת פון תשובה ומעשים טובים איז 'יפה' מער פון 'כל חיי העולם הבא', עאכ"ל אַ סך שעות און אַ ריבוי תשובה ומעשים טובים. קומט דאָר אויס לכאורה, אז מיט דעם שכר דער אויבערשטער גיט אידן, אפילו דער שכר פון 'עולם הבא', שכרו בעקב ונתן לכם" (למחר לקבל שכרם), עאכ"ל דער שכר פון די יעודים גשמיים בעולם הזה – ווערט ניש אָפגעצאלט דער (פולער) שכר פאר זייער קיום המצוות, וואָרומ דער שכר קומט ניש צו די גאנצערע מעלה פון מקיים זיין א מצוה של הקב"ה – וואָס פאר א שכר קען מען פאר דעם אָפצאלן?!

שמנחלים את חייהם הפטרסיים ע"פ תורה ומצוות, והם (או שליחיהם) חותמים על תניי האומר שהמי הוא "יחדיו!"

ולכן, כל אחד ואחת "אשר נגע ריאת ה' בלב", עליו לעשות כל התלוי בו, אם בכתב או במבוק, באיזה אופן שרצה, לתבע ולומר שלא יוחזר על אף יהודי אחד ויחיד, ובמילא אסור להביא למצב שיהודי נכשל ולא יידע עם מי בו או בתו מתחנתים, או לפני מי הוא אומר שיעור מחר בבוקר, ואי את מי הוא מעלה לתורה מחר בבוקר.

וכפי שכבר קרה ויודעים על כמה מאורעות שאירעו כך.

* * *

ג. . . דיברתי עם אחד (על החוק "מיחו יהודי") ואמר לי שכל הדינים (של גוים כיחודים) הוא דבר שאינו נוגע לכלום, ואף אחד לא יתבלבל מזה, אלא זה ענין של "סטטיסטיקה" בלבד...¹³

כשראיטי שלא אוכל להחסדד ("אינקנערן") איתו אלא על-ידי ציטוט מהממרא שאיתיה הוא לא יוכל להתנוכח – אמרתי לו שאותו דבר מספרת הגמ' (על חנה ושבעת בתי):

ה' ילד קטן אשר מולו עמד אנטיוכוס, וקודם לכן אנטיוכוס ניסה את ששת חילי השיעבוד עבודה זרה ולא הצליח, והם, רחמנא לצילן, נהדגו על קידוש השם, ועתה נותר חילי השיעבוד הקטנטן לבדו. אמר לו הקיסר: הקשב, איני מבקש ממך לעבוד עבודה זרה, אלא רק "סטטיסטיקה": כיון שמסביבי עומדים גוים, איך הוא יניח על הקרקע טבעת ויבקש מהילד שידים אותה ויביא לי...¹⁴

ולכאורה, להרים טבעת כאשור זה כרוך בסכנת נפשות – לא רק שאפשר אלא מוכרחים לעשות זאת! שהרי בשם שהילן הוא "יהרג ואל יעבור" כך גם לדעת כמה פוסקים הוא להפך (שכאשר לא חייבים למסור את הנפש אזי הילן הוא ש"יעבור ואל יחרג"), ועאכ"כ שהילד ראה שאין זו גזירה סתם אלא, רחמנא לצילן, הרגו את ששת אחיו בפניו

אעפ"כ הוא אמר: כיון שיהודי אחד יפרש זאת שהוא השתחוה לעבודה זרה, אף שהילן הוא שכאשר משתחוים לעבודה זרה, ויודעים שזה לא מאהבה ולא מאמונה, זה לא נראה שהוא משתחוה לעבודה זרה – מספרת הגמ' בגיטין מעשה פשוט – הילד הזה לא נתן שידמו אותו, והרגו אותו, ר"ל, וציוו לכתוב סיפור זה בתורה שבעל-פה לכל הדורות כולם, כדי שאם יבוא ויאמרו שזה רק "סטטיסטיקה", שלא יתפעלו מכך!

.. וכאמור, אין זה דבר שנתון ושלקלא וטריא, אלא מאדובר על דבר הנוגע לפועל: דרושה מחאה הכי נמרצת ודרושה הכי נמרצת, בדרכים המתאימות, שמוכרח להיות "אור כהלכה", ויפה שעה אחת קודם.

ואזי יהי גם ה"בעתה אחישנה", "זכו – אחישנה", ובקדוה ממש, בשמחה וטוב לבב ובטוב הנראה והנבלה*.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת כ"ג מנחם אב ה'תשל"א – בלתי מנוגה)

(* חלק נוסף משיחה זו יופיע א"ח במדור זה בשבעה תבא (גליון הבא).

עד – להתפלל תקטי' תפלות [או תפלה שוחרת דרך כל הטי' פעמים ת"ק דרמות וסדר השתלשלות, בין רקיע לרקיע משבעה רקיעים ובין רקיע לארץ]¹⁵ – שמה זה יפעל שהקב"ה יבטל גזירתו ויתן לו להכניס יהודים לארץ ישראל.

יתרה מזה: אפילו לאור שאמר לו הקב"ה "אל תנסף דבר אלי עוד בדבר הזה"¹⁶ – הרי ספק גדול אם משה קיבל זאת כביכול, שכן הכלל הוא ש"כל מה שיאמר לך בער"ב עשה חוץ מצא"ש"¹⁷, הנה אפילו כשהבע"ב האמיתי (הקב"ה) מצוה על משה "צא", "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" – מסתבר לומר, שמשה מסר את נפשו והמשיך לבקש ולהתפלל להיכנס לארץ ישראל [וביחד עם זה כפשוט, שזה לא יזקק ח"ו ליהודי אחד, יהושע בו נון, שהועילו הקב"ה עוד לפני-כן להכניס את בניו לארץ ישראל!]

ואפילו אילו ה' יבדי משה לפועל עי' תפלות להיכנס לארץ ישראל (ובדאי יכל לפעול זאת, במל"ש מתפלת כל צדיק כנ"ל) – הרי לחינתו רועה ישראל אמיתי, ורבי אמיתי, מלמד תורה לישראל אמיתי – אינו יוצא מהגלות בהשאירו שם את תלמידיו (כפי שהילן הוא, ש"תלמידו שגלה כו' מילין רב עמו"¹⁸), אלא שלילמות הגאולה שלו מתבטאת כאשר ביחד איתו נגאלים כל תלמידיו! (במל"ש מהקצה החפני, ש"הרב שגלה מילין ישיבתו עמו"¹⁹). ובמילא מובן, שתפלת משה להיכנס לארץ ישראל כללה בתוכה, שם בניו

(בגלל הגזירה שהייתה אז שמשה צדיק להישאר עם בני דורו במדבר, כדלקמן), אבל לחינת תפלה של משה (ועוד תקטי' תפלות) בודאי תתקיים, אלא אח"כ – בגאולה האמתית והשתלשלה ע"י משיח צדקתי, ש"גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון"²⁰ והוא מכניס את כל בניו לארץ ישראל, בגאולה שאין חורף גלות, ובבניו ביהמ"ק השלישי, בית נצחתי²¹.

ומכל האמור יוצא, שתפלתו של משה קיימת לעולם ופועלת את פעולתה, רק לא בזמן ההוא, אלא לאחרי זמן – כשתבוא הגאולה נצחית, ומשה – גואל ראשון הוא גואל אחרון – מכניס את כל בניו לארץ ישראל.

ב. עפ"י תובן גם מהי ההוראה הנצחית מהת"כ בכל הדורות:

משה התחיל תפלתו באמרו²² "אתה החילות להראות את עבדך – פתח להיות עומד ומתפלל"²³, זאת אומרת ש"אעפ" שנגזרה גזירה [שמשה לא יכנס לארץ ישראל], אמר לו, ממך למדתי שאמרת לי ועתה הניחה לי וכי תופס הייתי בך אלא לפנות פתח שבי ה' תלוי להתפלל עליהם, כמו כן הייתי סבור לעשות עכשיו²⁴, "אתה אין מי שימחה בידך אם תמחול לי ותבטל גזירתך"²⁵.

שכן, היות שמדובר אודות הכניסה לארץ ישראל והבאת הגאולה שלימה לכל בניו – תהה הגם שידע על הגזירה, המשיך משה לעשות כל התלוי בו להתפלל, ונעו"פ ונעו"פ,

13 אורה ואחתיו קינע יע"פ תורה' הרגלי – תנחומ יג, א.

14 ואחתיו ג, כו.

15 פסחים פ"ג, וקוד.

16 רמב"ם הל' חוצה ושמולת נפש פ"ח ה"א.

17 והוא דב"ר פ"ב, ט.

8 ראה שמ"ד פ"ג, ד. חז"א רמג א. ועוד.

9 ראה מכללה בשלח טו, ח. תורה' ח"ג ונאמר – פסחים קט"ג, ב.

10 חז"א בת, א. ח"א רבא, א.

11 ואחתיו ג, כד.

12 פ"ח ש"י שם.

תורה (מקום סנהדרין ליד לשכת הגזית²⁵), ובית גמילות חסדים (שגושן ע"י) הקרבת הקרבת²⁶.

ובבית המשליש גופא נמצאים כעת בהתנועות יהודי עם כמה עשיריות מ ישראל, "ברוב עם הדרת מלוך"²⁷, אשר נוסף לה שכל יהודי הוא בעל"ב על כל המצאות, ועמל"כ על מצאותו הפרטית ועבודתו הפרטית ד"אדם כי יקריב – מכם קרבן לה'²⁸, "מכם" דוקא²⁹, ועל ידי זה ה"ה מקריב גם את כל עניני העולם (דצח"ם)³⁰ שכללים בו³¹ (ובקרב³²) – ה"ז יותר שאת וביותר עוז כאשר מתבטא הדב באמצעות כ"כ עשיריות מ ישראל, שונמצאים באחדות, אשר האמה ואחדות בין בני מבטלת סיבת הלכות³³, ובמילא – מתבטל המסובב (גלות), ותיקף ומיד ממש באה הגאולה.

ובפרט שנוסף לכך ה"ז זמן זאא – שבת תשיעה באב בזמן תפלת מנחה, ושונעשית התגברות חדשה ד(לית) גמיל משיח צדקנו, ונוסף לה – בשנת ה'תשנ"א, ר"ת ה' תת' שנת נפלאות אראנו, עד להתפלאות של הגאולה האמיתית והשלימה (שעליהם נאמר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"³⁴).

- 26) ראה בארובה מכתב בני עשירי בשבט ותי' בשבט תשמ"ז (התנועות תשמ"ז ח"ז ע' 414 ואילך). שיתח ש"ש תרומה תשמ"ז. וש"ת.
- 27) משלי י"ז, כח.
- 28) וקרא א, ב.
- 29) ראה לקי"ת וקרא ג, ב ואילך. "היום יום" כ' אדר שני.
- 30) ראה תניא פ"ד (מג, ב).
- 31) ראה תניא פ"ח.
- 32) ראה טעמי המצוות (להארי"ל) ר"פ וקרא, וב"מ.
- 33) יומא ט, ב.
- 34) מנכ"ג טז, טו.

שבדורו (דור דיעה), דור המדב, יכנסו איתו לארץ ישראל בגאולה השלימה.

ומכאן ישנו גם הלימוד לדורות – בנוגע לאתפטרות דמשה בכל דור ודור¹⁸, עד משה שברורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז בנוגע לבחי' משה שישנו בכל יהודי¹⁹ – שמבלי הבט על התפלות ובקשות שהיו עד עתה, צריכים עוד פעם ושוב להתפלל ולבקש מהקב"ה "עד מתי"²⁰...

והדב בטוח שהתפלה ובקשה מתקיימים, ותיקף ומיד ממש – ובאופן ד"מותת חנם" ('ואתנת'), "אין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חנם"²¹, שלא מרד להעבדה – באה הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", וכל בני"ה חללים לארץ ישראל, בגאולה הנצחית, ויורד למטה בית המקדש השלישי שעומד מוכן ובניו למעלה²².

ג. ענין זה מתחזק יותר בעמדתו עכשיו בבית מושלש, בהתב"ס, בהתב"ד ובית מעשים טובים וגמילות חסדים, ובמיוחד – מיל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משה שברורנו – שזה ענין והכנה לבית המקדש השלישי שאף הוא בית משולש²³. בתי בית תפלה²⁴, בית

- 18) זה"ג רעג, א.
- 19) תניא רפמ"ב.
- 20) ראה לקי"ש ח"ל ע' 182 ואילך. וש"ת.
- 21) פרש"י ר"פ ואתתו.
- 22) ראה רש"י ותי"ט סוכה מאג, סע"א.
- 23) נוסף על זה שבתמ"ק השלישי כולל בתוכו גם בית ראשון ובית שני, "אלה פקודי המשכן משכו", הב' מקשות ששתכנו בשני חדרבני (פרש"י ר"פ פקודי ויחזו לל"ל (כפסחת ענין תמשכו)).
- 24) ישע"י נו, ז.
- 25) דרשותי מכות פ"ב ח"ג, מכלתא סיאפ יתרי, פריש"י ר"פ משפטים. מדרש פ"ה מ"ד. סנהדרין פ"ב (במשנה). רמב"ם הל' סנהדרין פ"ד ח"ב.

מלישלים גוים בא"י בכספו תרומות שונאספו ב"כל נדרתי"!

בפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך" א. [בנוגע ל"מיתה יהודי":] דבר כמה פעמים אודות מה שנודפס כבר, שליישב משפחת עולים בארץ ישראל עולה בסביבת שלושים אלף דולר.

מהיכן משיגים כסף זה?

– בשעת תפלת כל נדדי ביום הניפורים, כאשר אומרים את ה"כל נדדי" בניגון הידוע, מעוררים את המתפללים ואומרים להם: היות ונתנם עומדים לפני הקב"ה ביום הקודש ובמקום קודש – תתנו למען העלי' לארץ הקודש. וכך מקבצים מהם ח"י דולר ועשר דולר וכו', ומתגבית של כל נדדי (כל נדדי אפיל"ס") יישובו כך וכך משפחות של גוים (שנרשמו כיהודים) בארץ הקודש!

אלא שהקב"ה עוז וחלק מהם כבר חזר למקום מוצאו בחזרה, לאחר ששה חודשים של חופש ("זואקיישן")...

[חסד הוא שבתחלת תקופת התייבבותו בארץ ישראל אין העולה זקוק לשלם מאמה – שולחים אותו ללמוד באלפון, אח"כ לוקחים אותו לטיולים כדי להדאית לו את ארץ ישראל, לאחז"כ נותנים עוד כמה ענינים טובים, וכך זה נמשך מינימום ששה חודשים. ואז הוא נזכר שיש לו אחות, אמא ואבא במקום מוצאו עם כל שאר הענינים, אזי הוא אומר להם "כל טוב" (א' גוטן טאג) ונוסע בחזרה...]

אך ה-30 אלף דולר מהמגבית דכל נדדי נשאר תקועים שם ("אריזן-געשטעקט דאָרטן"); ולא שיש להם כסף מיותר – אלא כאשר נותנים זאת לוגי חסד אח"כ כשצריכים לתת להודי, ואזי מוכרחים לוותר על היהודי מאחר ואין כסף עבורו!

להיכן הלך הכסף? – להביא לארץ ישראל כך וכך גוים מדרום-אמריקה, כך וכך גוים ממאורי (צ'רפת) וכך וכך גוים מלינה וכו'.

* * *

ב. . . ובנוגע לפעיל, הכוונה היא, כמדובר כמ"פ, שיידיעו אשר החוק "מיתה יהודי" עדיין בתוקפו רחמנא ליצלן, והצ'רה היא שהוא לא רק על הנייד אלא מוישם בפעיל, בעיקר בדרום אמריקה, ובהדרגה גם בכמה ונמה מקומות בעולם.

וכאשר שואלים מיישהו: היתכן? הוא אמר שישנו חוק, ולישבים שם (בכנסת) אנשים

ללמוד בעשרה בעניני הגאולה

כיון שנומצאים על סף הגאולה האמתית והשלימה שבה יהיו כל הענינים באופן של כלי גבול – צריכה להיות ה'טעימה' (בערב שבת, ש"טוב לטעום מפל הבשיל והבשילי) מהבלי גבול דהגאולה, ע"י ההוספה בעניני חנומ"צ באופן שלמעלה ממדירה והגבלה.

ובפטיית יחתי – הוספה בלימוד התורה (מוסיף לילת על הזמים לעסוק בתורה"), הן גלה דתורה והן פנימיות התורה, כולל לימוד עין יעקב, אגדה שבתורה, ש"דוב סודות התורה מגוזין בה", ועוד ועיקר, לימוד פנימיות התורה, כדברי האריז"ל (שיזם ההלילה שלו בחמשה במנ"א) ש"בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה", ובמיוחד לאחרי שנתבארה בתורת החסידות באופן ששיך להבה והשנה דכא"א מילראל.

והדגשה מיוחדת על ההוספה בלימוד התורה בעניני **הגאולה** – הן בגולה דתורה, ובפרט בספרו של הרמב"ם שכולל גם ההלכות ששייכות לאמן הגאולה, כמו הלכות בית הבחירה (שלמרות זה-עיתה בימי בין המצרים) וכן הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, והן בפנימיות התורה, שנוסף לכך שכללות הלימוד דפנימיות התורה מקרב את הגאולה, "בהאי חיבורא דילך (תורתו של רשב"י)... יפקון בי' מן גלותא ברחמי", יש עליו מיוחד בלימוד החלקים דפנימיות התורה שמבארים עניני הגאולה.

ומה טוב – שללמוד זה יהי באופן ד"עשרה (צניבור) שיושיבם (בהתייבות וקביעות) ועוסקים (באופן של "עסק") בתורה", כההוראה ד"דבר משונה" שלולדים בפרקי אבות דשבת זה – פרק שלישי, שגם רומז לגאולה השלישית ובה"מ"ק השלישי, שעל ידם נעשית הנתיחה בפסלים על בית ראשון ובית שני.

(משיחות ש"פ ואחתנן, שבת נחמו, ט"ז מנחת-אב ה'תשס"א – מונג)

לקבל את ההחלטות ברבים

... אע"פ שכבר פעלו גדולות ונפלאות בהצפת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה - הרי, כיון שמישיח צדקנו עדיין לא בא, הרי זו ההכחה ביותר שנושאר עדיין מה להשלים ולהקיף בה, ולכן, יש למצוא ובהשדלות דולכים להגביר ולהרחיב את הפעולה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.

ומהעצות לזה – לא להסתפק בהחלטה טובה שמתחיליט בפ"ע ביחודות, אלא, לקבל החלטות טובות ביחד עם עוד כו"כ מילראל, כידוע מ"ש כ"ק אדנ"ע בקונטרס החלפא (והנ"ס ונתפס"ס ע"י כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו) ש'ההסכם אשר עושים שנים או רבים יש לזה חיזוק חובה יותר מההסכם שעושה בפ"ע כו", ועוד ועיקר – שע"ז יוכלו **לכתון איש לעצמו ולדווח זה לזה** ע"ד קיומן של ההחלטות הטובות בפועל ממש, אשר, עצם הדיעה אשר מזמן לזמן יצטרך לתת דין וחשבון **לבוש-דום** מה הם ההחלטות הטובות שקיבל על עצמו, ומה עשה בפועל ממש – תפעל זירזו בכל עניני העבודה, כנראה במוחשי, וכמאמר ריב"ז לתלמידיו י"ה"ד שהוא מורא שמים עלנכס כמורא בשר ודם, ואם לתלמידו ריב"ז נאמר כן – אגן מה נעני אבתי¹.

(משיחות ש"פ ואחתנן, שבת נחמו, ה'תשס"ח – מונג)

שארר"ייתא וקוב"ה כולא חד⁴⁰, שבא ונמשך אח"כ בפרטי עניני תורה שיהיה לומד (עם עשר כחות נפשו). ועד"ז ישנו הלילוי בינם אחד עשר בכל חודש⁴¹, ולאכ"כ בחדש מנחם אב – שקשור עם הגאולה (כנ"ל), ועם הגילוי ד'לתורה חדשה מאתי תצא⁴² – אחד עשר שבתורה חדשה מ'מאתי" עצמותו ית', ובאופן של "תצא", המשכה בכל הדרגות שלמטה מזה.

ולאכ"כ שישנה הגאולה בהמים שלאחרי זה, יום שני – כפליים דזיהי קרב ויהי בקר, יום שלישי שחכפל בו כי טוב⁴³, כפליים לתשי"ט⁴⁴ (שתורה נקראת תוש"ט⁴⁵), כפל קשור עם גאולה⁴⁶, ויום רביעי (בן זוג דיום ראשון), ויום חמישי (בן זוג דיום שני), ויום ששי (בן זוג דיום שלישי),

ולאכ"כ יום הששי זה – המשה עשר באב, כשקיימא סיחרא באשלמתא דכל חודש אב, וישראל דומין ומגזין ללבנה⁴⁷, והם עתידים להתחדש כמותת⁴⁸.

ד. הגם שא"אי מאנין" ש"הנה זה (משיח) בא" ביזם זה ממש (כנ"ל) – התורה מורה להודי, שעליו תמיד לעשות עבדותו כדבלי ובשלימות לפי מצבו בהיה, כולל – עשיית הכנות מתאימות, והכנה רבת⁴⁹, לעניי

^[1] פיש"י בראשית א, ז.

^[2] 44 אויב יא, ג. שמ"ד רפמ"י.

^[3] 45 סתדרין כו, ב. וראה אמ"ק ס"ב.

^[4] 46 ראה יליש"א לך. אהתי' לך תערה, א. ז"ה לך לך תרכ"ז. תח"ל. ועוד.

^[5] 47 סוכה כט, א. ב"ד פ"ג, ג. ועוד.

^[6] 48 נוסח בוכיב קידוש לבנה.

^[7] 49 ראה ביצה ד, ב. ובפ"ט. וראה אנקיקלופדי

^[8] תלמודית ערך התמה (א) ס"ג. נש"ג.

ומכל האמור מובן – שזמן זה ומקום זה ה'זה זמן ומקום הני מסולגים לביאת משיח צדקני.

ובפשיטות – שיהודי מאמין באמונה שלימה, שמישיח צדקנו, מ'לך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כ"ס³⁵, ובתור "משיח דאי" (ע"ז) על"שה והצליח ובה מקדש במקומו קרבן נדחי ישראל³⁶ – נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, הוא מולך את כולם בתוך כלל ישראל לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, לחר הקודש, לבית המקדש השלישי, וכאמור – תיפק ומיד ממש, בהגע זה ממש בשבת תשעה באב ה'תש"א, כך שעשירי במנחם-אב – עשירי יהי' קודש – נעשה קודש, הנפך ליום טוב ולששון ולשמחה,

ולאכ"כ אחד עשר עשר במנחם-אב, שקשור עם "אחד עשר יום מחורב" (שבפ'שתת³⁷), בה"י אחד עשר דמתן תורה בוח סיני (חורב), הלילוי דבה"י כתר (עד פנימיות הכתר)³⁸, כפי שתורה היא בשורשה למעלה מעלה, למעלה מהעשר ספירות, וביחד עם זה נמשך מזה בכל העשר ספירות (כך שישנו כבר "מחלך" מ'אחד עשר יום"), ובעבודת האדם – הענין דברכת התורה (אשר נתן לנו את **תורתו**"), תורתו של **מקב"ת**, "המדה נגוזה"³⁹, עד כפי

^[35] רמב"ם הל' מלכים פ"א, ה"ד.

^[36] רמב"ם שם.

^[37] א, ג.

^[38] ראה ילל אור עי מת. אהתי' פירשטנו עי יט סח"מ עש"ת עי תפקו'. ועוד.

^[39] שבת פת, ב.

^[40] זור חובה בבניא פ"ד, רפ"ג, וראה זור ח"א כד, א ח"ב ט, א. תק"ז ת"ז (כאן, ב), תכ"ד (סד, א), ועוד.

^[41] ראה גם ש"ש תשמ"ט ח"א עי 389 ואילך.

^[42] ישעי' נא, ג. ויק"ד פ"א, ג.

עם ימים אלו:

התחאם להיסים דהפטורת שבת חזון "ציון במשפט תפדה ושרי" בצק"ה⁵⁵ – ש"משפט" קאז על תורה⁵⁶ ו"צדקה" קאז על כליות כל המצוות אשר נכללים במצוות צדקה⁵⁷ – שיסיפו בימים אלו בלימוד התורה וקיום המצוות, ובמיוחד מצוות צדקה, החל ביום שבת זה (באופן המוחזק), ועאכ"כ במוצאי שבת וביום ראשון⁵⁸ ובמוצאי יום ראשון, ובמים שלאחרי זה.

וב"משפט" (תורה) עצמו – הרי בהמשך

לזה שדבר בהתועודויות שלפני זה, כאן המקום לעורר ענה"פ מחדש, שאם ח"י משרח יתעבב, להמשך, ובחיות חדשה והחזקת (בכל יום יהיו בעיניך חדישים⁵⁹), לערך "סיומים" במסכתות הש"ס ("משפט") ב"תשעת הימים", כולל – ביום שבת קודש זה (ולקשר היסים בשבת עם סעודה), ולאח"ז – גם במוצאי שבת וביום ראשון עשירי באב (באופן המתנה), ועאכ"כ במוצאי יום ראשון, ויהיו שהימים שלאחרי זה – עד חמישה עשר באב – הם המשך לתשעה באב – הרי אם משיח יתעבב ח"י בימים הבאים – מציעים, שיימשיכו בעריכת "סיומים" גם בימים שלאחרי זה. עד חמישה עשר באב, ועד בכלל, ולקשר ה"סיומים" ("משפט") גם עם נתינת לצדקה. ובמקום המתאים – לקשר גם את ה"סיומים" – "יומא טובא לרבנן"⁶⁰ – עם

57) ואה ב"ב טז ב. תניא פ"ח (פ"ב), 58) להעיר ש"כ אוקי אומריד שילישא נהן שטרות של דולר על מנת לחתוק לצדקה – במוצאי שבת, ליל עשירי באב, לאחרי אמירת אופה. וכן בשלישי באב לאחרי תפלת מנחה, ופסח שלישית – לאחרי חשיחה לפני תפלת ערבית. תמיל. 59) פריש"י יתרו יט, א. עקב יא. ג. תבואה כו, טז. 60) שבת קתי, סעיב ואילך. רמ"א יו"ד סרמ"ז סכ"י.

הקדושה שעליו לעשות מחר ומחרתיים ולאחר זמן.

וכרגיל בהתועודויות אלו וכיו"ב, לקבל החלטות טובות להוסיף בכל עניני תורה ומצוות, ובהפצת התורה והיהדות והפצת המעיונות הוצה, ונהוג להקדים ולהוסיף לפני קבלת ההחלטות) – "אם ח"י משיח יתעבב", כי "אחכה לו" שיבוא ביום זה ממש (כ"ל), במלא מברכים בזאת שההחלטות טובות (בשייכות עם העבודה בזמן הגלות) הם "אם ח"י משיח יתעבב".

ובאמת, גם לאחר ביאת המשיח, ישרח ויהי המשך מהתורה ועבודה (והחלטות טובות) בזמן הגלות, כדועי והחלטות⁵⁰ במאחז"ל⁵¹ "אשרי מי שבא לכאן ותלמוד בדי", שהתכנה והפלי להגלויים והעבודה בנג'עלן ועד"ז בהגאולת⁵², ה"ז על ידי "תלמוד בדי" בזמן זה, שרוב ששור עם זמן ומקום הגלות, ועי"ז "ליקחים" התורה בגן עדן ולע"ל "אצי"פ שגן-עדן ועאכ"כ גאולה – ה"ה היפך הגלות). ועד"ז בונגע לכללות העבודה בזמן זה, אשר "תכלית השלמות הזה של ימות המשיח ותחיית המתים כו' תלוי במעשיו ועבודתו כל זמן משך הגלות"⁵³, עד ש"גאולה" נעשית דוקא ע"י העבודה כללות את האליף דאלופ של עולם ב"גולה" (גלות), גאולת⁵⁴.

ובנוגע לפועל – החלטות טובות בקשר 50) ואה לקי"ח ואתתו ג, ג שיה"ב כב ג. ובלימ. 51) פסחים ג, א. קה"ז פ"ט, ה. 52) ואה לקי"ש ת"ח ע' ס"טס בעשרת. 53) תניא תפ"ז. 54) ואה שיה"ש אה"ק ושי"א אה"ק שנה ז' (התועודויות בנשיא ח"א ע' 177 ואילך; ע' 217 ואילך). 55) ישעי"א א, ב. 56) לקי"ח ר"ס דביים.

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – "הנשיא הוא הכל"ל¹⁴, י"ב כל קהל ישראל¹⁵ – הטייל על כאנ"א מאנשי הדור שללחות קדושה להיות "ער להארי¹⁶, להאיר אחרים, ע"ר ה' נשמת אדם¹⁷, דכל אלו הנמצאים בסביבתו (נוסף על בני ביתו כו'), וכלל מקום שידו מגעת, שיאירו לנר מצוה ותורה אור¹⁸, אשר, עי"ז מבטלים את חשכת הגלות ומביאים את אור האוהל¹⁹.

ופרטי הדברים דעבודת השליחות – הלא הם כתובים בריבוי אמרות-קודש של, בשחיחותיו ובמאמריו כו', וצריך להיות – ש"קריינא דאגרותא איהו להוי פרויגונק²⁰, למלא את השליחות מתוך מסירה ונתינה (דוגמת המס"ז דפינחס), ע"י הפצת התורה, כולל ובמיוחד פנמיית התורה כפי שנבארה בתורת החסידות, בחי' החיידה שבתורה²¹, שעלי"ז מאלים בחי' החיידה שבכא"א מיישראל (האנשים הנשים והטף²²), נציגין משיח²³, ועד להתגלות בחי' החיידה הכללית – משיח צדקנו²⁴.

ולכן, על כאנ"א למלא השליחות שהוטלה עליו ע"י נשיא הדור, ולדיע, שמכיון שתנשיא הוא י"ב כל קהל ישראל²⁵, בדוגמת חלב שזמנו מתפשט הדם לכל האברים ואח"כ חוזר הדם אל הלב²⁶, הרי, נוסף על מניני השליחות, בוחן נשיא הדור אם נתקיימה פעולת השליחות²⁶, בעת שחוזר הדם דכל האברים (כל אנשי הדור) למקורו ב"לב כל קהל ישראל", ומוסיף ביתר שאת וביחוד עוז בהמכתב הברכות כו' בכל המצטרף, בגשמיות וברוחניות גם יחד, לכל אלו שממלאים פעולת השליחות.

(משיחות ש"פ ואתתו. שבת תתנו. ט"ז מנחם אב ה'תשמ"ח – חנוה)

- 1) ראה באורה קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"א ואילך. ושי"נ.
- 2) ובהדגשה יחירה בשנה זו – שנת הקהל – "הקהל את העם האנשים הנשים והטף ג' למען ישמעו ולמען ילמדו ג' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת" (ויק' לא, ב). "יאצלו ענה נצטווה בה מפי הבורה שמעתי" (רמב"ם סוף הל' הגנה) – ל"יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב באמר ה' אלי הקהל לי את העם ואשמיעם את דברי ג"י" (פסחתי ג' יו"ד).
- 3) כמרתומז בכתוב בלבך כו', ז' "יורד כוכב מעקמב" – דקאן על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ח ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א), וגם על כאנ"א משיאל (ירושלמי מעשר ספ"ט), והתירוך בזה – שבכא"א משיאל יש נציגין משיח (מאור עינים ס"פ פינחס. לקי"ש ר"ב ע' 599, ועוד).
- 4) סד"ע נצי"ט ע' 207 – בשם הרמ"ז (לח"א ר"ס ב – מק"מ ק"ג, ב). ועוד.
- 5) ראה אה"ק ס"א.
- 6) להעיר, שישלוח לא מקרי אלא המשתלח מזה לזה שראו לחזר אצל שלוחו ולומר עשיתי שלחותי" (פריש"י גיטין כ"ד, א).
- 7) לח"ת, שום בסמך הדיש דחושש מטר באב חודש חנוה זראבת ישרא' ואחרת ישרא' (ראה שחת ט"ז ביב תמוזי ס"א – ובתמוזי ט"ז).
- 8) פריש"י חוקת כא, בא.
- 9) רמב"ם הל' מלכים פ"ג ה"ג.
- 10) ראה לקי"ש ע' 484 ואילך. ושי"נ. וראה גם סד"ש תשי"א ע' 136 שחסיד הוא דוגמת האיש שממליך פסטי החורב כו'.
- 11) משל"ב כו'.
- 12) שם ל כו'.
- 13) להעיר מלקי"ח ריש פריש"י כי להיות עוה"ז הוא תקוע השפך והחושך עם כפול ומכופל וצריך להרבות ברות. ג. ה' ושמתי לה' אה' נר המאיר הארץ שם הלי' בבחי' גלילי לאחרי את העוה"ז ולתאפתא השוכה לתורה. . . ונמה רבוא נשמות שהם כמה רבוא נרות שלפי רבתי החושך ועניו תכפול ומכופל כו' צ"ל רבתי תורות ששמות כו'.
- 14) סנהדרין פ"ב, ס"ע"א. פריש"י בלב כו', ז. וראה שיה"ש ש"פ פינחס ס"א. ועוד.

מה עשה לקיחוב הגאולה?...

כ"ק מ"ח אדמ"ד נשיא דרונה הכריז – בשעתו אז – "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹, וחרדע, שכבר נסתהמה כל העבודה, ולא נותר אלא "לצחצה הכפתורים"², ו"עמדו חכו כולכם"³ לקבלת פני משיח צדקנו. ועאכו"כ לאחרי שעברו כמה עשרות שנים מאז הכריז אז. ובמילא, דבר ברור הוא שדרונו זה הוא דור האחרון של המלות, ודור הראשון של הגאולה – דוגמת הדור שנכנס לארץ לאחרי חמשה עשר באב שב' "לכל מתו מדב"⁴, ואז נעשו "כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ . מאותו שכתוב בהו (בפרשתנו⁵) חיים כולכם היום"⁶.

ולכן, בעמדנו בסמיכות ממש לחמשה עשר באב, שבו מודש ביותר שנמצאים בסיום הגלות ד"מדבר העמים"⁶, ו"עומדים להכנס לארץ", באופן של גאולה נצחית שאין אחרי גלות – צליכה להיות הדגשה והוספה מיוחדת בכל הקשור לקיחוב הגאולה, כולל ובמיוחד – הצפי"⁸, הבקשה וההפלה על הגאולה (ע"ד ובדוגמת תפלת משה, **תקט"ו תפלות**, כדי לפעול הכניסה לארץ באופן של גאולה נצחית).

על כאו"א לעשות חשבון צדק בפשוט: מה עשה עד עתה לקיחוב הגאולה?...
 ופרט ע"י ההתבוננות שמשיח צדקנו עומד ומצפה בקוצר רוח לגאול את ישראל (כמונב מדברי הגמרא⁹ שאינו מתיר שני נגעים ביחד שלא יזעקו כדי קשירת שני נגעים, כמוכר לעילוי) – לאחרי שכאו"א יטלים את התלוי בו להחיש את ביאת המשיח, ומכיון שמשיח צדקנו כבדו ובעצמו עומד וממתין לפעולה שלו, הרי מונב גדול האחריות המוטלת עליו, ביחד עם גדול הזכות בו, שלכן, כשיבוא משיח צדקנו בקיחוב ממש, **יודה לכאו"א** על פעולתו להחיש ביאתו, לא רק הו"י בלבד, אלא יוסיף ויתן מעניניו, הן ענינים רוחניים, החל מלימוד התורה, "תורה חדשה מאתי תצא"¹⁰, והן ענינים גשמיים, ש"הטובה תהי' מושפעת הדתה וכל המעידים מצויין לעפר"¹².

ונעני נוסף המדגש ביותר בדרונו זה – עבודת השליחות לפעול על הזולת¹³:

- 1) רבינו כו"ב: "ויל שנים חזיב (לא רק להזיב בן, אלא גם) **לחוב לבאתו** – אה שצפי' ונגנונים לדבר תנסוף מביאים לידו רש של צעק בו' – כדי **שתפלה ותר ונפש** על ביאתו, ונע"י חיש ביאתו בפועל ממש.
- 2) שנתחזיק את, א.
- 3) קונטרס שורות ש"פ בדרים ט"ט.
- 4) ישעי' נא, ד. ויקי"ד פ"ג, ג.
- 5) רמב"ם סיים וחותם תל' מלכים (וסרו בפלג).
- 6) נוסף על המכור מצד הדיב "ראובת לרעק כמר", "כל גדול בתורה" (תול' ופשי"י קודש'יט, יח), ופרט בשנת הקבלה, ובסמיכות להמשה עשר באב, תקיין החורב והמלות ע"י ביטול **סיבת** המלות (שהיא החפי' דאובת הנים – ראה יומא ט, ב, ואדבר – הוספה

- 1) זקריאה והקדושה" תש"א-ב.
- 2) דאה שרות שמח"ת פ"ט.
- 3) אמ"ק שלו ח"ד ריש ע' רלט. וש"י.
- 4) ד' ד'.
- 5) פשי"י חקת כ' כב.
- 6) חוקקאל כ' לז. והוא בחי' ר"פ מטיני. ועוד. לקי"ת ר"פ מטיני. ובכ"מ.
- 7) ובפס"ד הומב"ם (תל' תשובה פ"ג ה"ז) ישעי' 'מצוה אה"ל (במלכות), בליבד או במחשבה" הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי צותו ונת' לו ולהם תשועה ותצלה".
- 8) בפס"ד הומב"ם (תל' מלכים רפ"א) "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו **מזכה לביאתו**, לא בשאר נביאים מלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה

ד"מועדים לשמחה" בשלש רגלים (אע"פ שאז מקריבים השלמי שמחה מן התורה) ויותר נעלה אפילו משמחת "עד דלא ידעי" דפורים⁶³ והשמחה דשמחת תורה בשנים שעברו, ועד"י ימשיכו לחוג את כל ההתעוררויות ושמחות, ואדבה – עם שמחה למעלה ממדידה והגבלה (כיון שדוקא "אז – **ימלא** שדוק פניו"⁶⁴), כולל גם השלימות בשמחת וישואין – כמ"ש⁶⁵ "מהרה ה"א ישמע בעיר יהודה ובחצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה כו"⁶⁶,

עד להשמחה הכי גדולה – הנישואין דכנסת ישראל והקב"ה, בגאולה האמיתית והשלמה⁶⁶.

וכאמור, תיכף ומיד ממש, ביים זה ממש, שכן, כמדובר כו"כ פעמים, שיימו כבר כל הענינים, וביהמ"ק עומד ומוכן למעלה, ועד"י בנוג לכל הענינים – כבר "הכל מוכן ליעודה"⁶⁷, ישנם כל הענינים מוכנים כבתבה סגורה ונתנו החיבה והמפתח לכל יהודי⁶⁷, הדב היהודי שעליי מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, עם עוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: **"עד מת"י?!**

ועל ידי זה הוא פועל שמשיח צדקנו נכנס עכשיו לבית הכנסת זה, ולוקח את כל היהודים כאן בתוך כלל ישראל לארצנו הקדושה, ירושלים עיר הקודש, להו הקודש, לביהמ"ק השלטיני, ועוד בשבת חזון זה – זוכים ל"ותחזינהו"⁶⁸ עינינו בשוב לציון ברחמים"⁶⁹, ועוד וחוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

- 65) ברכה אחרונה ינוסה ברכת נישואין.
- 66) שמ"י ספס"י. ונבוא בלקי"ת שה"ש מת, א-ב.
- 67) דאה לקי"ת ח"י"ח ע' 289. וש"י.
- 68) דאה לשון חצי' חטפון שנסמן בתיש תנשי"ח ר"ב ע' 723 הע' 27.

סעודה והתעוררות.
 ויש לפרסם זה בכל מקום האפשרי, הן במקומות שכבר קיימו זאת במים שלפני זה – שימשיכו בהו, ובתוספת חיות וחזיק, ועאכו"כ במקומות שאלהם הפירסום לא הגיע – שייגעו לשם ויפעלו לעשיית "שיתומים" גם שם, ולהוסיף "למשפט" וב"צדקה" בכלל.

ה... ויהי רצון, שעוד קודם המשה עשר באב, ועוד לפני הימים שלפניו, עד תיכף ומיד ממש – תבוא כבר הגאולה, ואז נחוג את השמחה הכי גדולה, שמחה שלמעלה מכל מדידה והגבלה – השמחה על זה שבאה הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ויביא ע"י קרבן תודה על היציאה מ"בית האסורים" הכללי דהמלות (במלי' מזה שיהודי מוחייב בקרבן תודה על שהוא – יחיד – יוצא מבת האסורים הפסטי שלו), "ירוד לה' חסדו ונפלאותיו לפני אדם"⁶¹ (כפי שאומרים לפני מנחה ביום השישי, בערב שבת), החדאה על כל ארבעת הענינים שכולם קשורים עם גלותו – כמבואר בדרושי הגאולה ד"ק מו"ח אדמו"ר⁶² [י"ל שבוה התחיל ה"לאלתר לגאולה"]⁶¹.

וממשיכים השמחה בימים שלאחרי זה, עד שדוגמם היום טוב גדול דהמשה עשר – ולפני זה, הו"ט גדול דעשירי באב שירפך לשמחה כו', וימים שלאחרי זה – בשמחה גדולה שלמעלה מכל מדידה והגבלה, בהתאם להוראת חז"ל ש"לא היו ימים טובים לישראל כהמשה עשר באב"⁶³, נעלה יותר מהשמחה

- 61) תהלים ק"ג, ח.
- 62) סלי'ת תפי"ד ד"ה ברוך הנמל' ה"ב (ע' ריא ואיל"י).
- 63) מגילה ז', ב.
- 64) תהלים קכ"ב, ב. ברכות לא, א.